

Vanha Koskenkorva muistelee

–Onhan tämä ollut mielenkiintoista elämää, myöntää edessämme nuokkuva päiväsankari, Koskenkorva, 40 vuotta, tuttujen kesken Kossu vaan. –Mutta ei se kaikin ajoin ole herkkua ollut, hän huokaisee.

Näemme sen päälle päinkin. Etiketti on repeytynyt ja näyttää olevan vähän sakkaakin pohjalla. Ääni kärisee, mutta korkki on edelleen visusti kiinni ja ryhti kuin nuorella, vaikka nelikymmenvuotias Koskenkorva on suoranainen luonnonoikku. Alahan on hyvin kuluttava, ja koko elämänkaari on yleensä vain pari viikkoa tislaimosta vessanpyttyyn.

–Voisitko, herra Koskenkorva, kertoa pitkän ikänne salaisuuden, rohkenemme kysyä päiväsankarilta.

–No. Lieneekö tuossa mitään salaisuutta. Katokuule, eläissäni en ole ryyppyä antanut ja tupakkaakin olen välttänyt parhaani mukaan.

–Aivan. Mutta varmasti se on ollut värikäs elämä. Sattuisiko muistumaan mieleen jokin seikkailu?

–Jaa–a. Onhan niitä seikkailuja ollut, hän myöntää ja sammuu hetkeksi muistoihinsa, kunnes jatkaa:

–Tuleepa mieleeni esimerkiksi muuan tapaus 50-luvun lopulta. Katokuule oltiin yhden toisen kossun ja parin evakkopojan kanssa päästy perjantai–iltana muovikassiin auton takapenkille. Että ei kai johtaja suutu jos minä sen jutun kertoisin?

–Kertokaa toki, sehän kuulostaa suorastaan kulttuurihistorialta, rohkaisemme vaatimatonta päiväsankaria.

–No. Katokuule siinä ajeltiin kaupungista kesämökille päin. Yhtäkkiä auto pysähtyi kuin seinään. Se oli nimittäin Ifa. Kampiakseli poikki tai jotain.

–Ymmärrän. Kuinkas sitten kävi?

–No. Kuinkas siinä nyt käy sellaisessa paikassa, Koskenkorva tuhahtaa. –Kuski kavereineen kiroili aikansa ja alkoi sitten vetää meitä naamaansa.

–Vaan eivät nähtävästi onnistuneet, kun te siinä vielä olette kertomassa?

–No eivät. Mutta kaikki kaverit siinä meni, muistelee Koskenkorva tippa silmässä.

Liikutus hiljentää vanhuksen hetkeksi, mutta kohta hän taas kokoaa itsensä ja jatkaa, vain hieman väräjäväällä äänellä:

–Meikäläisen pelastus oli se, että se porukka sammui ennenkuin ehti korkata. Huonolla ruoalla olleet. Poliisit korjasivat pois ja niin se elämä jatkui taas.

–Se oli teidän onnenne. Ja olettepa tainnut selvitä monesta muustakin tiukasta paikasta.

–Olen, olen. Kerran kuule tipuin veneestä juhannuksena yhtä aikaa asiakkaan kanssa, kun se nousi vettä heittäämään. Se asiakas hukkui mutta minä kelluin rantaan. Toisen kerran oltiin monta päivää kapakan hyllyllä tarjoilua odottelemassa, mutta juuri kun oli tulossa minun vuoroni, se kapakka teki konkurssin. Ja olin minä seitsemättä vuotta viinimarjapensaan allakin kun muuan asiakas jemmasi minut sinne akaltaan piiloon eikä enää muistanut hakea vaan kuoli pois, ja perikunta oli aivan raivoraitista. Ja vuonna –68 taisi olla, kun me...

Niinpä niin, vanhan Koskenkorvan muisteluista riittäisi ties kuinka pitkään, mutta emme halua häiritä vanhusta tämän pitempään, vaan jätämme hänet horajamaan itseksensä.

–Uskomaton elämä, tuumii valokuvaaja haikeasti poistuessamme ulko–ovesta, ja oikeassapa tuo kaiken nähnyt kyynikko onkin tällä kertaa.

